

РЕШЕНИЕ

№ 7385

гр. София, 18.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 24.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5446** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на Министерство на правосъдието срещу постановен отказ на Ръководителя на УО на ОП „Добро управление“ за верификация в размер на 3434,43 лв., съгласно чл.57, ал.1, т.4 от ЗУСЕСИФ във вр. с чл. 28, ал.6 от ПМС №189/28.07.2016г., с което на Министерство на правосъдието, в качеството му на бенефициент по Договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по проект № BG05SFOP001-3.001-0004-C02 е отказана верификация на извършен разход по подадено искане за плащане № 4 от 20.02.2020г. Стойността на сметания за недоспустим и вследствие на това неverified разход възлиза на 3 434,43 лв. В жалбата се твърди, че отказа е незаконосъобразен и неправилен. Същият бил постановен в противоречие с действащите материално правни норми и несъответен на целта на закона. Иска се от съда да отмени постановения отказ на УО на ОПДУ от верификация.

В съдебно заседание по делото страните, чрез процесуални представители поддържат направените с жалбата респ. с отговора към нея искания и желаят постановяване от съда на решение в този смисъл.

По фактите.

Оспореният Отказ от верификация по предявено искане за плащане № 4/20.02.2019г. на Ръководителя на Управляващия орган (УО) на Оперативна програма „Добро

управление“ (ОПДУ), обективиран в писмо от 25.04.2019г. – л. 49 от делото е постановен във връзка с предявено от МП искане за плащане по проект № BG05SFOP001-3.001-0004-C02 с наименование „Развиване на потенциала на човешкия ресурс в съдебната власт, чрез изграждане на ефективен модел за придобиване на юридическа правоспособност“. Постановен е по отношение на разходи в размер на 3 434,43 лева, като е посочено, че отказа е основан на чл.57, ал.1, т.4 от ЗУСЕСИФ, тъй като в размера на изчислената часова ставка на лицата и включен и клас прослужено време и същите противоречат на чл.28, ал.6 от ПМС №189 от 28.07.2016г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от европейските структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014 - 2020 г.

За постановления Отказ от верификация по предявено искане за плащане № 4/20.02.2019г. МП е уведомен чрез ИСУН на 25.04.2019г.,- л. 53 от делото като оспорил същия с жалба до АССГ, постъпила в съда на 08.05.2019г.

По приложимото право.

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, видно от представените по делото доказателства – Директор на дирекция „Добро управление“ и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“.

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - чл. 68 ЗУСЕСИФ. Съгласно цитираните разпоредби междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Съгласно чл. 62, ал. 3 ЗУСЕСИФ УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо. Общите условия за допустимост на разходите са регламентирани в чл. 57 и чл. 58 ЗУСЕСИФ. Конкретно изброените условия за допустимост са посочени в чл. 57, ал. 1 ЗУСЕСИФ общо за всички оперативни програми.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ разходите се считат за допустими, ако са извършени законосъобразно, съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. Цитираната предпоставка следва да е налице в съвкупност с останалите изисквания на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. В тежест на административния орган е да докаже, че разходите са в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ, а именно, че не са извършени, съгласно приложимото право на ЕС и българското законодателство.

В чл. 10 от ПМС 189/2016 г. е определено кои са допустимите разходи за членовете на екипите по проектите и как се възлагат, а детайлните правила за допустимост на разходите са уредени в глава трета от ПМС 189/2016 г. и конкретно по Оперативна програма „Добро управление“ в чл. 27-29. Разпоредбата на чл. 28, ал. 6 от ПМС 189/2016 г. сочи, че размерът на часовата ставка на възнаграденията на служителите на бенефициентите/партньорите за дейности по изпълнение на проекти/бюджетни

линии по ОПДУ извън случаите по ал. 3 и 4, чл. 9 и 27 е допустим до размера на основното им възнаграждение на часова база за съответния месец, което лицето получава по основното си правоотношение.

Съгласно чл.59 ал.1 от ЗУСЕСИФ доколкото със закон не е предвидено друго за програма по чл. 3, ал. 2, конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период се определят с нормативен акт на Министерския съвет. Националните правила за допустимост на разходите са заложиени в чл. 57 ЗУСЕСИФ общо за всички програми. ПМС № 189 от 28.04.2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от ЕСИФ за програмен период 2014 - 2020. определя общите национални правила за допустимост на разходите по програмите чрез конкретизиране на условията за допустимост и/или недопустимост на определена категория разходи. Постановлението е прието на основание чл.59 ал.1 от ЗУСЕСИФ и отменя ПМС № 119/2014 г. за приемане на национални правила за допустимост на разходите по ОП, съфинансирани от ЕФРР, ЕСФ, КФ на ЕС и от ЕФМДР за финансовата рамка 2014 - 2020 г.

Определянето на един разход като недопустим изисква точно установяване на приложимата правна норма, защото само така може да се установи действителната цел на органа и да се извърши проверка тя законосъобразно ли е постигната.

За да откаже верифицирането на разхода по проекта УО се е позовал на нормите на чл.62 от ЗУСЕСИФ, чл.57 ал.1 т.4 от ЗУСЕСИФ и на чл.28 ал.6 от ПМС № 189/2016г.

Допустимостта на разходите се определя от извършването им законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. Съгласно чл. 62, ал. 2 ЗУСЕСИФ, чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо (чл. 62, ал. 3 ЗУСЕСИФ).

Спорът между страните е относно размера на възнаграждението, което се следва на експертите, като според жалбоподателя, то включва основно възнаграждение и клас за прослужено време, а според УО, предвид разпоредбата на чл. 28, ал.6 ПМС №189 2016г. само основното възнаграждение.

По така формирания спор, съдът намира за правилна тезата на УО.

В случая, приложимата норма е пределно ясна и не се нуждае от тълкуване – при формиране възнаграждението на експертите участва единствено и само размера на основното възнаграждение. Съгласно Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, основната работна заплата е възнаграждение за изпълнението на определените трудови задачи, задължения и отговорности, присъщи за съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа. Тя се определя от трудовия договор или в споразумението по чл. 107 КТ, според прилаганата система на заплащане на труда. Допълнителните трудови възнаграждения са различни плащания: за трудов стаж и професионален опит, за по-висока лична квалификация, за нощен труд, за положен извънреден труд, за работа през почивни дни и дните на официални празници, за времето, през което работникът или служителът е на разположение на работодателя извън територията на предприятието и др. Допълнителните трудови

възнаграждения с постоянен характер са тези по чл. 11 НСОПЗ – за по-висока професионална квалификация (работник или служител, притежаващ образователна и научна степен „доктор” или научна степен „доктор на науките”) и по чл. 12 НСОПЗ – за придобит трудов стаж и професионален опит. Те са задължителни за изплащане (вж. 6, ал. 1, т. 1 НСОПЗ), когато са налице предпоставките за придобиване на правото да се получават от конкретния работник или служител. Тях има предвид чл. 17, ал.1, т. 3 НСОПЗ. Ето защо използвайки формулировката в чл. 28, ал.6 ПМС №189 2016г. „основното трудово възнаграждение“, е ясна волята на автора ѝ, респективно не би могла да бъде обект на разширително тълкуване, каквото е допуснал оспорващия и като резултат е получил отказ за верификация на разходи по проекта.

Поради изложеното и е достигнал до същите правни изводи, УО е постановил едно съответстващо на закона решение, обективизирано в оспореното в настоящото съдебно производство писмо за отказ от верификация на разходи, поради което и същото не страда от твърдяните от жалбоподателя пороци.

Що се касае до обстоятелството свързано с противоречие с целта на закона, съдът не споделя доводите на жалбоподателя. В този смисъл и сочената от оспорващия съдебна практика е неотнормативна към спора и не следва да бъде обект на разглеждане в настоящото решение.

По разноските.

На ответната страна, при този изход на делото се дължи юрисконсултско възнаграждение минималния размер, предвиден в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 300 лева.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Министерство на правосъдието срещу постановен отказ на Ръководителя на УО на ОП „Добро управление“ за верификация в размер на 3434,43 лв., съгласно чл.57, ал.1, т.4 от ЗУСЕСИФ във вр. с чл. 28, ал.6 от ПМС №189/28.07.2016г., с което на Министерство на правосъдието, в качеството му на бенефициент по Договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по проект № BG05SFOP001-3.001-0004-C02 е отказана верификация на извършен разход по подадено искане за плащане № 4 от 20.02.2020г.

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на Министерски съвет на РБ, чрез Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление разноски в размер на 300 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

